

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

16. června 2005

čtvrtek

číslo 6.

Krakonoš se s námi rozloučil pořádnou bouřkou, která nezůstala bez následků. Redakci se mírně vzbouřily počítače a lektorský sbor se v sa-lonku málem vykoupal. Těžké mraky se vznášejí i nad redakčním psem Matějem, protože „Krkonoš nestrpí na svých horách psa.“ - jak jsme si přečetli v knižce Krakonoš na nečíslované straně 32. Až si ho vládce hor všimne... A nad Deníkem se sbírají mračna odjezdu.

Na poslední chvíli ještě otevíráme téma scénografie, které bylo slibně naznačeno při diskusním klubu dospělých ve vytčených tématech k hovoru, ale nezbyl už na něj čas. Snad alespoň námi nasbíraný materiál bude k užítu.

Položili jsme také několik otázek africkému lektorovi a vyzvěděli jsme cosi o lidech, kteří o nás celý týden pečovali. Též jsme se rozhodli představit vám redakci.

Při posledním listování programovou brožurou jsme si všimli, že letos byla Dětská scéna doménou žen v roli vedoucích. Ačkoliv v lektorském sboru za-sedali 3 muži (polovina!) a navíc 1 tajemník, mezi lektory dílen pro dospělé byli muži v přesile 3:1 a v případě lektorů dětských dílen se poměr mužů a žen vyrovnal (2:2), jediným vedoucím - mužem byl režisér hostujícího souboru ze Slovenska. Loni dokonce mezi vedoucími nebyl muž žádný, předloni dva. Včera na scéně chyběli muži bojující s mloky, černý myslivec a pořádný ženich. Dočkáme se příště?

ID

STŘEDEČNÍ ANKETA

Co je to scénografie?

Jak odpovídaly děti?

- To, co tvoří scénu, grafika scény. Jak to celé vypadá. (Vojta, 15)
- Celkové uspořádání scény podle režiséra. Jak se scéna utváří, jak jsou lidi postavení. (Adam, 15)
- Jak to vypadá na tom jevišti. (Anna, 13)
- To jsem nikdy neslyšel. (Honza, 14)
- Asi se to bude učit na vysoké škole. (Karolína, 14)
- To jsem slyšela, ale už nevím. Ze slova odvozuji - fotka ze scény? (Saša, 11)
- Výtvarné znázornění scény (Eva, Denisa, 15)

Jak odpovídali dospělější a dospělí?

- Nevím to úplně přesně, ale asi to výtvarně ztvárnění scény, v divadle, ve filmu. (Anežka, 22)
- Výtvarná stránka představení. (Tereza, 23)
- Práce s prostorem, s plochou. (Malvína, 10-50)
- Obor, který se zabývá rozvržením prostoru na jevišti, zaplněním, případnou kulisou, rozčleněním prostoru. (Jitka, 36)
- Grafické znázornění scény. To co vidí divák na scéně. Má důležitou úlohu. (Irena)
- Veliké umění o tom, jak má vypadat scéna. Je to nedílná součást inscenace. (Alena)
- Přenesení scénáře do obrazu. (Ivona)
- Ježíši... (Barbora)
- Něco s výtvarnem, s řešením scény, kde se hraje. (Eva)
- Nauka o tom, jak správně navrhnout scénu divadelního představení, aby plně vyhovovalo jak divákům, tak hercům na jevišti. (Tomáš, 19)
- Oj! (Katka, 16)

Autorem fotografie na titulní straně a všech fotografií z představení, dílen a všech portrétů je Michal Drtina.

DĚTSKÉ DIVADLO Z POHLEDU SCÉNOGRAFŮ

Rozhovor se scénografkou Olgou Škochovou-Bláhovou- o divadle a dětském divadle

Původně měl být na tomto místě rozhovor se scénografkou Olgou Škochovou Bláhovou o scénografii v dětském divadle. Nakonec místo rozhovoru vzniklo obecnější zamyšlení, které rozhodně stojí za přečtení.

Abyste však o rozhovor přesto nepřišli, požádali jsme o zodpovězení otázek, které byly připraveny pro Olgu, našeho redakčního grafika (ale současně též vystudovaného a praktikujícího scénografa) Pavla Kocycha.

Část první: Zamyšlení Olgy Škochové Bláhové

OTÁZKY MÍSTO ODPOVĚDÍ

Současná scénografie dětského divadla

Byla jsem oslovena redakcí Deníku dětské scény, abych se, jako „profesionální scénograf“, vyjádřila k tématice současné scénografie v dětském divadle. Po přečtení „vykopávacích“ otázek pro inspiraci, které mi byly zaslány, jež se velmi konkrétně ptají, zda pracovat tak nebo tak, dále článku Silvy Mackové, který je vyprovokoval, a po prolistování již vyšlých letošních čísel Deníku dětské scény, jsem se rozhodla, že nebudu takto konkrétně odpovídat. Odpověď totiž zní, „tak i tak“ nebo „záleží na tom“. Zdaleka na ně tedy nestačí plocha tohoto textu. Kdybych se rozhodla odpovídat, představovala bych si konkrétní příklady, kladla otázky a dávala návrhy. Zdůrazňuji slovo návrhy, nikoliv návody, protože stejně jako při ostatní práci na představení jde v té výtvarné v tom nejlepším případě o organickou experimentaci společně se vším ostatním, co je „ve hře“. V tom nejlepším případě, tedy je -li důraz na proces a experimentaci, dobrodružství skutečné komunikace a nikoliv na „výrobě představení“. A jak jsem pochopila o takové „nejlepší případy“ by v dětském divadle mělo jít. Navíc pro tento způsob dobírání se „co by a jak by“ je lepší živá diskuse než text.

To vše mne tedy dovedlo k položení si několika obecnějších či koncepčních otázek které jsou zároveň nejspíš směřovány „Dětské scéně“ jako určitému typu společenství.

Pro ještě větší ozřejmení otázek / a zároveň možná jejich částečnému zodpovězení/ začnu tím, že trochu vymezím pozici sebe jako tazatele. Budu se zamýšlet ne jako profesionální scénograf /tak jak si ho asi běžně představujeme / ale obecněji řečeno jako výtvarník, či někdo, pro koho je výtvarné vidění primárním talentem, tím odkud vychází a odkud si představuje, začíná pracovat a jako výtvarník který se věnuje autor-skému divadlu. Dále jako někdo, kdo je zastáncem maximálně partnerského přístupu a dialogu s ostatními, které zakládá jiný talent - herecký, pohybový, hudební, hlasový, mají cit pro text atd. /Přičemž se sám ze zvědavosti v rámci studia věnuje nebo věnoval všem těmto oblastem, aby je poznal zevnitř, mohl porozumět jakési celistvosti osobnosti a též se lépe dorozumět s druhými./ Potom jako někdo, kdo je stoupencem jak zcela individuální tak maximálně týmové práce („záleží na tom“). Jako někdo, kdo vede dílny, jejichž tématem je právě skutečné dorozumění a pokusy zjistit na čem můžeme společně stavět ačkoliv vycházíme z tak rozdílného. /Protože během studia zjistil, že dorozumění vůbec není samozřejmé a má-li skutečně být důraz na proces a experimentaci a nikoliv se spokojit s pouhou „výrobou“ musí se odehrát ještě na jiné úrovni/. A nakonec jako někdo kdo se jako dítě či teenager vůbec aktivně nesetkal s jakoukoliv formou divadla v rámci svých dětských zájmových kroužků /stejně jako, troufám si říct, 99% studentů scénografie/.

Odkud pochází a kdo vlastně je vedoucí souboru? V jakých rolích se ocitá a proč, jak vyplývá z článku Silvy Mackové, se scénografie nebo role scénografa výrazněji vyčleňuje od ostatního jako je režie, úprava textu, práce s hercem /popřípadě i hudba/. Považuje se vedoucí souboru za autora představení? Z přehledu dění na festivalu „Dětská scéna“ a informací o krajských kolech si představuji, že se jedná zejména o osobnosti vycházející zejména z literárního, hereckého nebo hudebního základu propojeného s oběma předcházejícími. Pracuje se souborem nebo jednotlivci většinou sám. Kolik je těch, kdo jako osobnosti vycházejí z výtvarného základu? Nebo dělají s dětmi výtvarné divadlo či performance? Domnívám se že výtvarný talent, nebo výtvarné vidění, je výrazně jiného typu než literární nebo herecké, tato dvě jdou možná více ruku v ruce, proto možná scénografie tak „vypadává“. Jak často „vedoucí souboru“ spolupracuje s výtvarníky nebo hudebníky? Není potřeba profesionální scénograf, stačí někdo, kdo JE výtvarník. Divadlo je týmová práce, např. v profesionálním divadle tradičního typu bývá často režisér a výtvarník nerozlučná dvojice. Dále by se na tomto místě dalo uvažovat nad variantami týmů, rolí v nich, které mohou existovat kolem dětského souboru. Uvedu jeden příklad, který považuji v tomto smyslu za inspirativní - divadlo a občanské sdružení „Našlo se“ ze Sedlčan. Jeho členy jsou dva profesionální výtvarníci, hudebník, tři lidé s pedagogicko dramatickým vzděláním a amatérští herci. S dětmi pokaždé pracuje někdo jiný, nebo jiný tým, někdo jiný je též „vedoucím“ Podle toho odkud, od koho to vychází, se odvíjí tvar a důraz představení. Přičemž práce s dětmi je maximálně partnerská. K tvoření kostýmů jsou např. pořádány různé tematické dílny v tematických lokacích. Existuje v rámci struktury „Dětské scény“ jako celku výtvarné vzdělávání a je o ně zájem? Schválně opět

neříkám scénografické, myslím jakékoliv, které by vedlo k výtvarně dramatickému myšlení, jeho kultivaci, provokaci, vůbec otevírání.

Všimla jsem si, že např. recitační dílny často vedou studenti, absolventi DAMU, nebo uchazeči o studium. Rekrutují se z platformy „společenství kolem dětského divadla“? Studenti scénografie se rekrutují ze zcela odlišného zázemí nejspíše výtvarných zájmových kroužků - lze tyto okruhy propojit? Je o to zájem? Jak eventuelně navázat kontakt se studenty scénografie z vysokých uměleckých škol? Byl by o to zájem?

*Olga Škochová Bláhová,
scénograf, kostýmní výtvarník, performer,
moderátor, věnuje se vlastním projektům, pohybuje se na
poli art managementu, věnuje se poradenství v oblasti řízení
neziskového sektoru.*

Část druhá: Rozhovor s Pavlem Kocychem

Jak vypadá současná scénografie dětského divadla? Můžeme zde vůbec hovořit o scénografii?

O scénografii v divadle /dětském divadle/ je nutno mluvit a uvažovat nerozdílně stejně jako o režii nebo dramaturgii, neboť tyto složky tvoří nerozlučný celek celé inscenace / Stejně jako představení nemůže existovat bez režie./ O scénografii nelze v dramatickém slova smyslu uvažovat jako o statickém obraze /dekorace/ ale jako o časově proměnné složce reálně existující pouze ve vztahu ke konkrétní dramatické situaci. To znamená, že každé představení obsahuje „scénografii“, někdy pouze nevědomě /neřízeně/ obsaženou.

Co je na scénografii tak těžkého, že to řadu vedoucích dětských souborů odrazuje?

Scénografie /výtvarná práce s prostorem/ bývá zcela bezdůvodně /byť pochopitelně/ posuzována jako něco nadbytečného /případně časově a finančně nákladného /, a je odstrkována na okraj divadelního dění v dětských souborech, ale přitom pomíjíme fakt, že začíná u gesta a práce s rekvizitou. Nutná je samozřejmě velmi úzká spolupráce s ostatními kreativními složkami, tak aby nevytvářela herecké překážky, prostorově neomezovala a naopak pomáhala aktérovi se orientovat v prostoru, navozovala potřebnou atmosféru a pomáhala dramatickému jednání.

Máme se snažit řešit scénografii profesionálně, třeba si i přizvat scénografa nebo vést děti k jejich vlastní tvorbě kostýmů a scény?

Je ideální využít přirozenou dětskou hravost a zatáhnout je do tvorby, stejně jako svými podněty přispívají k dalším složkám při vzniku inscenace. Výtvarné vyjádření bývá do určitého věku dětem vlastní /bez ohledu na talent/ a stejně tak děti netrpí zábrany, jako později, kdy vnější vlivy okolí utlumí naši přirozenou výtvarnou invenci. Z mé vlastní zkušenosti s prací s dětmi ve výtvarných dílnách jsem si odnesl poznání o přirozeném dětském talentu, nutných motivacích dětí na překonávání otázek typu neumím, nevím jak vypadá ..., a proto bych se nebál svěřit spolupráci na roli scénografa dětskému souboru. Samozřejmě zůstává nutností odborné dosměrovávání a supervize.

Stejná situace se dotýká divadelního kostýmu, kdy lze využít dětské hravosti při výběru „oblečků“. Není potřeba se bát ani „civilního oblečení“, jen je potřeba mít na vědomí, že i takový kostým je divadelním kostýmem a na jevišti má úplně jiné vyjadřovací schopnosti než v reálném světě. Stejně tak často používaný „jednobarevný neutrální“ /barevně a tvarově sladěný kostým aktérů/ může vést k nezáměrné stylizaci.

Nesmíme ale zapomínat na další nezbytnou složku inscenací, na světlo. To je samozřejmě

VIDĚLI JSME VE STŘEDU

Válka s mloky

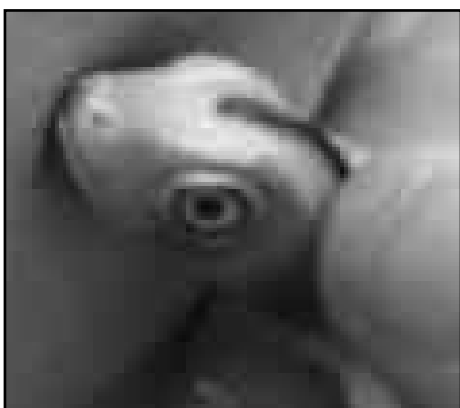
ve většině představení obsaženo, ale mnohdy tím důvodem je jen fakt, že každý /divadelní/ sál potřebný technický park obsahuje. Práce se světlem v prostoru je složitá problematika. Jedná se o velmi citlivou záležitost, kdy lze mnohdy necitelným přístupem /podlehnutí kouzlu barevných a efektních světél .../ celkovému tvaru představení velmi ublížit. Zde samozřejmě platí /stejně jako scény a kostýmu/ známá poučka - že někdy je méně více.

Stejně jako i improvizace má domluvený režijní základ, nelze uvažovat o tom, že by se dalo řešit představení bez scénografie. Podíváme-li se na to tak, že je to práce s prostorem, a divadlo bez prostoru neexistuje, je i prázdné vysvícené jeviště /nulový prostor/ scénografickým prostorem, neboť vytváří záměrné prostředí které na diváky působí a něco jim sděluje.

Na otázku „zda děti vést k vlastní tvorbě výtvarných složek představení“ tak neexistuje jednoznačná odpověď. Bez částečného odborného vedení může vést k nabourání celku, ale dětská práce při tvorbě a realizaci scény může soubor velmi obohatit.

LuH a ID

V.I.P.

POVÍDALI JSME SI...

... dětském diskusním klubu

Válka s mloky

Příběh - Je podle románu Karla Čapka. Mloci se uměli učit, žili na mělčinách. Množilo se jich čím dál víc, a tak si začali upravovat zemi. Zatopili pevninu. Dlouho trvalo, než se divákům podařilo příběh převyprávět.

Téma - reakce na 2. světovou válku; o hlouposti; lidé chtěli víc a víc a obrátilo se to proti nim. Důležité je to, že si za to lidé mohli sami.

Prostředky - recitace, vlastní hudba, činohra, aréna, kostýmy, štafle, noviny, plakáty, stůl a židle (prostředí). Byla oceněna jednoduchost scény. Navrácení k úvodní situaci na konci představení. Proč? Mohli jsme věřit ve změnu. Na konci se poukázalo na nezvratitelnost osudu.

Oceňovali - aréna, hudba, dobře použité kostýmy, konec na začátku, aktualizace (je nám to tak bližší a znamená to, že se nás to týká i dnes), herectví. Je jasné, že soubor ví, o čem hraje (ekologie).

Nerozuměli, nefungovalo - někdy nebylo rozumět; občas složité a zmatené; je to spíš pro starší herce a diváky, než jsme my. Někdy dlouhé. Rozpoutala se dlouhá diskuse, zda je Čapkovy Války s mloky přiměřená věku souboru.

O Viktorce

Příběh - O Viktorce, Marii a Anně: Anna viděla v noci ve vodě je tři s něčím bílým. Myslely si, že je to závoj, tedy svatba. Viktorka si má vzít Tonika, ale miluje vojáka. Anna chce Viktorce pomoci se odmílovat, Marie to zmaří. Viktorka uteče s vojákem. Po roce se vrátí s dítětem. Zbláznila se, protože vojáka zabil. Hodí dítě do splavu. Marie má výčitky a s Annou se jí snaží pomoci čarováním. Při

čarování Viktorku srazí blesk.

Téma - láska, závist, přátelství, soucit

Prostředky - dvě bedny, paraván, látky, šňůra, svíčky, muzika

Oceňovali - zpěv a živou hudbu, atmosféru, vytváření prostředí látkami. Některým se líbilo, že tam nebyl voják (jiným naopak).

Nerozuměli, nefungovalo - chůze přes splav (nejasně), nedoříkávali věty, škapulíř byl v misce s vodou. Není nám jasné, jestli ji zabije magie nebo blesk. Nerozumíme rychle změně Viktorky. Je Viktorka zblázněná, už když mluví s vojákem, kterého nevidíme?

Štědrý večer

Příběh - Na štědrý den dívky předou len. Dvě sestry, Hana a Marie, chtějí věštit osud z díry v ledu. Hana vidí svou svatbu s Václavem. Marie viděla svůj pohřeb. Hana se v létě vdala, Marie na podzim umřela. O rok později dívky zase předou a říkají si, co asi bude za rok.

Téma - o cestách osudu

Prostředky - židle, stůl, záclony, svíčky, plachta, stínohra s modrým světlem, hudba, kostýmy, světla, kříž, dřevěné hračky

Oceňovali - jezero, předění, nádech tajemna, světla ze zadu, svíčky, využití šátků, kostýmy, stínohra (vlnění a obraz) - bylo jasné, že je to představa, nebylo to jen řečeno

Nerozuměli, nefungovalo - sborová recitace někdy nesrozumitelná; neviděli procítění když Marie viděla rakev; nežívali si verše; zdlouhavé, když si děti hrály; chyběla gradace; od vidiny v ledu už jen převyprávění; hudba bořila napětí; nešlo z nich k divákům napětí. Chybělo nám, že se nedozvíme víc, než už o její smrti víme z vidiny.

Tereza-střeček a Tomáš, Miloš

MLUVILO SE O...

... střeďech představeních

Poslední veřejná diskuse přehlídky ve foyeru kina Vesmír začala se zpožděním a v oslabeném počtu diskutujících, jež zavinil nejen déšť, ale i odjezdy některých účastníků. Nejdříve se mluvilo o posledním střeďech představení, poté o první a druhé inscenaci posledního přehlídkového dne.

Štědrý večer - ...po malinách, ZUŠ Na Střežině - Divadlo Jesličky, Hradec Králové

Slovo vedoucí

Představení vznikalo přibližně rok, jedná se o normální ročníkovou práci. Složení hrající skupiny se proměňuje, jedenadvacet dětí se v jednotlivých rolích různě střídá. Roli Václava obvykle představuje jiný chlapec - dnes ho mimořádně zastoupil narychlo sehnany náhradník, který není rozmluvený.

Slovo seminaristů

Představení se líbilo jako celek. Seminaristé ocenili zpracování předlohy, jeho jemnost, křehkost a jednoduchost. Balada by podle nich však nepotřebovala takové scénické „přezdobování“, důraz by měl být položen spíše na slovu a práci s ním. Některým seminaristům vadilo mechanické odříkávání textu. Vznese také otázku, zda téma balady přísluší věku interpretů. Zarážející pro ně bylo akcentování hudební složky, pro některé byla hudba příliš hlasitá a překrývala text. Hudba „sedla“ především ve scéně s předlenami a její poetika souzněla s poetikou textu, verš byl ale na posledním místě. Použití jevištní prostředky možná překrývaly text, což je škoda. Neslouží jen jako „berličky“ pro děti? Některé informace byly zdvojené - hovoří se o nich v textu a ještě byly ukázány. Nejvýpatější místa textu pro seminaristy nebyla v jevištní podobě dostatečně výrazná, přičemž lépe fungovala první polovina inscenace, druhá se zdála víc rozvláčná a diváci ztráceli pozornost. Nebyla jasná role dvou hrajících si dětí. Jinak se dětem podařilo neshodit básně, dokázaly předat její sdělení. Tématem představení se seminaristé nezabývali.

Témata vyčtená pro diskusi:

Vztah textu a věku dětí

Vztah slova a zvolených jevištních prostředků

Výstavba celku a její vztah k jádru inscenace

Téma

Použití výtvarné prostředky sdělení

Auditorium:

Představení se líbilo. Velmi dobře hrála výtvarná stránka ve spojení s hrou aktérů. Tématem pro jednu z diváček byla dětská nevinost a touha dospět, snaha nahlédnout, co bude v budoucnosti; rovněž i otázka, co se stane, když se o budoucnosti předem dozvíme. Téma se nejvýrazněji projevilo ve scéně předání. S. Macková podotkla, že problémem hodnocení inscenace je to, že předloha je notoricky známá a je těžké odlišit to, co o příběhu víme a to, co bylo na jevišti opravdu ukázáno. Auditorium opakuje, že důležité momenty balady byly „prošvihnuté“, např. moment s objevením kříže. V. Klemens připomíná, že v představení absentuje prvek toho, jaký význam má pro dívky v baladě nazření budoucnosti. F. Zborník komentuje připomínky tím, že balada je silná literárně a proto tuto sílu, emotivní působivost a protnutí s životem konkrétního diváka očekáváme i v jevištním zpracování; jevištní prostředky podle něj oslabovaly téma textu. Šokem je objevení malého chlapce v roli

představitel budoucího ženicha. Divák očekávaná strach a hrůza, avšak marně. V. Klemens informuje o tom, že vedoucí souboru i děti vědí, o čem chtějí hrát, došlo však k disproporcii mezi tím, o čem se hraje a jak je to uděláno. Podle S. Mackové jsou použité jevištní prostředky adekvátní, představení však chybí krok k tomu, co chtěli inscenátoři říct. Vedoucí doplňuje, že ústředním tématem představení je otázka, zda máme chtít znát budoucnost nebo ne. Toto se však na jevišti příliš nesdělovalo. Do vymezeného času diskuse už se nevešla témata hudební a scénografické stránky představení.

Válka s mloky - Koukej!, ZUŠ Klecany

Slovo vedoucí

Skupina hrající představení je složená z žákyň páté až devátého ročníku, z nichž pět absoluje.

Slovo seminaristů

Seminaristé diskutovali o volbě předlohy a hledali téma inscenace ve vztahu k tématu předlohy. Téma inscenace se podle nich bylo současné, dotýkalo se neschopnosti rozpoznat hrozící nebezpečí. Aréna jako divadelní prostor v některých chvílích fungovala, jindy ne. Ocenili náročnost textu, délku představení i jednotlivé výkony aktérek, které jsou zároveň chórem, techniky i postavami hry (tato náročnost možná zbrzdžovala tah inscenace). Líbily se písně i rytmické prvky, které posunovaly děj dopředu, i scénografie (např. využití stolu).

Témata vyčtená pro diskusi

Téma představení

Práce s prostorem a významy, které scénické řešení přináší

Struktura a podoba dramatizace (textu) a práce s chórem v ní

Zvukový plán inscenace

Otázka dětských představitelů pro dospělé postavy

Auditorium:

J. Mandlová hovoří o aktuálnosti tématu (diktát peněz, kterému slouží média), chytré je podle ní použití chóru a písní. V představení dobře „šlapal“ začátek, druhá polovina děje je psaná lineárně (což ale odpovídá Čapkovu románu) a chybí stupňování. I. Čermáková chápe závěr představení jako zánik lidí. Nedokončení poslední věty textu podtrhlo téma médií, téma je chápáno jako varování před nimi. Otázkou zůstává, zda můžeme v tomto výkladu mloky ztotožňovat s médií, názory auditoria se zde různí. Pro Š. Filčíka je představení celospolečenským varováním na ekologické téma. Auditorium ocenilo to, že postavy mloků se v představení objevily jen vzácně, moment jejich konkrétního ukázání je však důležitý. Chybí ale scéna, ve které se ozřejmí, že mloci jsou nepřátelé lidí. Pro R. Maruška je tato Válka s mloky účtyhodným počinem. Příběh je nesen epickými prostředky, poněkud zdoluhavě, téma nebylo zcela naplněno. Podle J. Huláka celý kus nabízí uspořádáním prostoru jiný přístup k dětskému divadlu. Jako divák však taky touží ztráct půdu pod nohama jako lidé z planety ohrožené mloky; tématu i představení chybí gradace, vystupňování ohrožení médií (či mloky). Na tématu osobní zodpovědnosti lidí před světem se vedoucí shodla s porotou, podle F. Zborníka bychom však jako diváci potřebovali nejen racionální, ale i emoční zásah tímto tématem. Problémem je podle něj to, že na konci děje není

ohrožena individuální konkrétní postava, neboť v posledním třetině představení převažují epické situace nad dramatickými a divák tak ztrácí empatii s postavami hry. Doporučuje část informací zobrazit v dramatické rovině. Vyzdvihována je opět práce s hudbou a rytmickými prvky inscenace.

O Viktorce - Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště

Slovo vedoucí

Inscenace vznikla na základě většího projektu, v němž si děti vybíraly zajímavé postavy z historie, měly s nimi seznámit ostatní a na základě improvizací vytvořit vlastní, přibližně pětiminutové představení. Postava Viktorky oslovila větší část skupiny; výsledný scénář je pak vytvořen na základě rozehraných situací, spjatých s příběhem Viktorky.

Slovo seminaristů

Příjemné a vkusné představení ukázalo mluvní i pohybové zkušenosti dětí ze souboru. Téma (rivalita dívek) považují za dobře zvolené a adekvátní věku. Nepřítomnost postavy vojáka nechyběla (vedoucí uvádí, že původně se měl objevit ve stínohře), líbily se kostýmy i scéna. Problematickým se jeví vhození a vytažení Viktorčina dítěte z vody - je tato situace dobře vystavěná? Představitelka Anny z odpoledního představení je málo výrazná, nepřesvědčivá.

Témata vyčtená pro diskusi:

Téma inscenace (rivalita dívek, závist)

Výtvarné zpracování

Auditorium:

Téma inscenace se vzdálo předloze B. Němcové. Pro K. Filčíkovou byla nejméně vhodnější postava Marie, pravděpodobně kvůli výraznému hereckému výkonu. Vyrovnanost hereckých výkonů tak úzce souvisí s tematickým těžištěm hry. L. Nováková ocenila to, že se opět na Dětské scéně objevuje téma lidské potřeby lásky. J. Lhotská poděkovala za odvahu hrát představení ve dvojím obsazení s vědomím toho, že obě verze budou fungovat odlišně. Odpolední představení více akcentovalo vztah dvou sester, na konci inscenace nás začíná více zajímat osud Marie. Chybí však informace o Mariině postoji k Viktorčino osudu (vedoucí uvádí, že Marie je přesvědčena, že udělala něco dobrého). Podle R. Maruška není dostatečně dáno najevo, že Marie magii věří. Otázky postoje a jednání Marie se dále v diskusi řeší: problematickým se zdá moment návratu Viktorky i funkce magie. Hodnota inscenace tkví v estetické působivosti emotivních, výtvarných obrazů; tato se však např. v momentu vhození dítěte do vody jeví jako naddimenzovaná (demonstrativní Viktorčino gesto), a proto méně věrohodná. Krásné obrazy tak někdy mohou být v rozporu s pravdivostí.

EvBr

VIDĚLI JSME VE STŘEDU

O Viktorce

POHLEDEM ...

Lud'ka Richtera

Koukej!, ZUŠ Klecany: Válka s mloky

Do čtvercového ringu mezi diváky vstupují ze čtyř rohů jedenáct děvčat, zazpívají apelativní píseň o záhubě lidstva a pak už se v ostrém tempu novinových titulků, rozhlasových a televizních vstupů, reklamních hesel i úryvků situací valí fakta příběhu o mlocích, v nichž si člověk svou touhou po prospěchu vypěstoval vlastní zkázu.

Klecanskí pevněji technicky propojili a tím zpřesnili vztahy mezi jednotlivými „číslky“ a zpřehlednili jejich významy. Přesto by prospělo přesněji nastolit a gradovat nebezpečí, jež mloci představují. Až příliš dlouho, snad do tří čtvrtin, se exponuje historie objevení jejich existence, využití, schopnosti... a pak - náhle a bez přípravy jsou vzneseny jejich požadavky na lidstvo a v jedné, dvou akcích se dospívá ke konečné katastrofě.

Někdy jde inscenace kupředu poněkud těžkopádněji. Poklesl dynamický náboj v aktérech, jejich přesvědčivé čtení, jež dává i vyprávěcím částem, hlášením, reklamám... charakter jednání vůči divákovi. Pak vystupuje do popředí na úkor dramatickosti epičnosti většiny vstupů a oněch reklam, všemožných hlášení a zpráv se zdá trochu příliš, neboť se jimi nejedná; a ony pak odvádějí pozornost, vypadají, že jsou samy pro sebe. Epická verbálnost není vyvážená dramatickými vztahy a jednáním.

A přece je klecanská Válka s mloky obdivuhodným pokusem o angažované divadlo, v němž jedenáct až čtrnáctileté dívky zaujmají jasný vztah k stavu našeho světa a předkládají našemu zraku a sluchu zprávu o zaslepenosti lidstva. Jde o autorskou interpretaci, v níž nejeden jev je aktualizován dle zkušeností dětí, žijících na počátku 21. století.

Je to jeden z nemnoha pokusů o plnokrevné, velkorysé divadlo dospívajících, divadlo vymykající se osvědčeným námětům i postupům, divadlo nebojící se experimentů s prostorem, žánrem i divadelním druhem - prostě živé divadlo ve vývoji, ne sériová výroba z prefabrikovaných dílů.

Je to inscenace, které lidsky i umělecky o něco jde. A takové rád odpustím i nějaký ten nedostatek.

Dohráli jsme, ZUŠ Uherské Hradiště: O Viktorce

Na scéně ze dvou nízkých praktikáblů, mezi nimiž je průrva řeky, se odehrává baladický příběh, vycházející z některých motivů Babičky Boženy Němcové. Viktorca, její sestra Marie a kamarádka Anna jdou k řece, aby poznaly svou budoucnost. Marie přitom zjistí, že Toník, na něhož si myslela, usiluje o Viktorcu. Tě ale učarovaly oči vojáka a prosí o pomoc Annu. Ta jí dá kouzelný škapulíř, ale žárlící

Marie jí ho ukradne a Viktorka uteče s vojákem. Po roce, právě, když má Marie před svatbou s Toníkem, vrátí se šílená Viktorka a utopí své dítě. Marie chce napravit svou vinu, ale čarovné úkony, prováděné s Annou uprostřed bouře, zasahují Viktorku jako blesk.

Soubor inscenaci pročistil a významově dotáhl, oslabil či vynechal věci tématicky nedůležité a akcentoval důležité. Zbývá vyjasnit si a jevištně upřesnit, co je z hlediska tématu základní dějová linie. Dlouho se zdá, že jde především o vnitřní boj a citové zmatky Viktorčiny, že ona je nositelem hlavního tématu. Jenže okamžikem jejího útěku a návratu je její téma vyčerpáno, není k němu co dodat a ukazuje se, že tu je od začátku ještě silnější téma, pokrývající celý příběh od začátku až do konce: téma Marie, její viny a pokusu o nápravu. Prostor poskytnutý Viktorce a venkonceem i titul inscenace však naznačují, že hlavní hrdinkou, nesoucí hlavní téma je Viktorka.

Za zpřesnění by stála i situace, kdy na začátku Marie zjistí, že Toník se neuchází o ni, ale o Viktorku; v nynější podobě jí to nijak zvlášť neraní, a i později mluví o Viktorčiny ohláškách bez vzrušení. A jistě rozpaky budí i samotný závěr: Marie čarováním s Annou Viktorku zahubila, ale z její reakce nepoznáme, zda o tom ví, a neví-li, zda je opravdu šťastná v mylném domnění, že alespoň zčásti napravila svou vinu.

Střízlivá scénografie plní vše, co je potřeba. Ne zcela přesvědčivé je jen vyznačení vojáka pomocí zezadu nasvícené bílé plachty; navíc, když se Viktorka rozhodne za ním jít a strhne plachty, objeví se za nimi prázdno - máme si myslet, že voják byl jen její přelud? Nebo že odešel?

I přes drobnější výhrady je však třeba smeknout před pokusem najít a v odvážné dramaturgické i scénografické zkratce a herecké hutnosti sdělit velké téma se silným citovým nábojem. Uhrančivá inscenace je založena na plnokrevném, velmi věrohodném a působivém, bezmála psychorealistickém herectví u čtrnáctiletých herců poměrně ojedinělém, jemuž rovnocenně pomáhají metaforické obrazy jednotlivých situací.

**...po malinách, ZUŠ Na Střezině -
Divadlo Jesličky, Hradec Králové:
Štědrý večer**

Erbenova Kytice plným právem stále žije v českém kulturním povědomí, ba i divadle na jednom z předních míst. Vzrušující nadčasová témata týkající se každého člověka, napsaná bravurním veršem, který v hutné zkratce sděluje nejdůležitější fakta. Ostře, dynamicky, s hojným užitím dialogů, mnohdy s výrazným jednáním postav - prostě dramaticky.

Nicméně je to poezie - a ta mívá jednu potíž: vše, co chce říci, říká v sevřené podobě veršů, které nelze krátit, natahovat, narušovat, měnit; a říká to v podobě úplné a uzavřené. Co k ní dodat divadelně?

Štědrý večer je dějově - a tím spíš co do jednání postav - chudý. Dvě dívky se vydají o Štědrém večeru zjistit ve vodní hladině svou budoucnost. Jedna vidí svatbu, druhá pohřeb a obojí se do roka vyplní. Autor dodává: „Však lépe v mylné naději snít, / před sebou čirou temnotu, / nežli budoucnost odhalit, / strašlivou poznati jistotu!“ - čímž sděluje i svou myšlenku. Inscenátoři končí o něco dříve: „Toč se a vrč, můj kolovrátku! / Všeckoť ve světě jen na obrátku, a život lidský jako sen!“ Není to tedy varování před ošemetnou zvědavostí, ale povzdech nad marností a pomíjivostí lidského bytí. Co dodat, co tu hrát jinak, je pak otázka dvojnásob naléhavá.

Jana Portyková a její patnáct děvčat a jeden kluk ve věku 13-15 let se vydali cestou zobrazování atmosféry tajemství a ponuřosti: svíčky, potměná světla a nad tím vším démonicky potutelný vokál

pokračování na str. 106

VIDĚLI JSME VE STŘEDU

Štědrý večer

pokračování ze str. 105

z reproduktorů. Někdy jde jen o ilustraci: když je řeč o ženichovi, vidíme ve stínohře chlapeckou postavu, když o pohřbu, vidíme křížek a máry... Leckdy jsou to výtvarně i emotivně působivé obrazy. Ale co přidávají k textu, čím ho obohacují, interpretují, posouvají, si nejsem jist.

A tak ve mně po celé představení zůstává otázka: co o obsahu Erbenovy básně říkají inscenátoři? Chybí mi jejich názor, pohled. Má-li jim být onen povzdech nad nevyzpytatelnou, leč zaručenou mamostí a pomíjivostí lidského života, měl by prolínat celou inscenaci, budovat toto téma jednotlivými dějovými fakty ze slov a akcí, měly by je budovat všechny obrazy. Opakované šití nekonečnou nití a prohlášení na závěr je málo.

Rozhodně je však třeba ocenit, že vedoucí své svěřence k Erbenovi přivedla, že se s ním setkali a utkali i nepochybně přítomnité mnohé poznali. Jejich život, přirozenost a zároveň kázeň i výrazová tvárnost o tom svědčí.

Luděk Richter

ZE SCHRÁNKY

Drama, které v divadle propadlo

Tento článek s Dětskou scénou jako takovou mnoho nesouvisí, a přesto si myslím, že by mohl mít své místo, aspoň jako malý námět k zamyšlení...

Někdy v průběhu dramaturgického semináře jsme diskutovali o literární předloze a jejím pilotním zpracování dvou Bradburyho povídek. Dlouho jsme se zastavili u povídky „Jak lazar žije někteří“, konkrétně u vztahového problému postavy Rogera s jeho dívkou Annou v kontrastu s velmi problematickým vztahem k matce, v němž jsme odhalili oidipovský komplex. Byly vzneseny otázky typu: Proč si vlastně Roger Annu bral? A proč Anna jeho ap. Jaksi nesedělo, že byla tak pasivní. Pak se „správně intelektuálně“ rozebíraly jednotlivé scény až do konce, který byl navržen jako happy end, kdy se Anna znovu a šťastně vdá, vede své roztomilé děti. (Ten však byl pro svůj „nevkus“ záhy zavržen.)

Ale k čemu vlastně směřuji? Napadlo mě, že život je vlastně málokdy vkusný. Snad bych řekla, že dokonce většina scén, které uchováme v paměti, je přímo kýčovitá. Jeden takový extrémně kýčovitý příběh, kde katastrofa přichází hned po expozici (takže by propadnul i z hlediska výstavby), předkládám s podotknutím, že bych jej sama hodnotila asi jako seriál z laciného plátku pro náctileté. (Záměrně pokračuji se jmény Bradburyho postav.)

Anně je šestnáct let a přirozeně touží po romantické lásce. Je krásná červnová sobota s ještě krásnější vyhlídkou na letní prázdniny. Jako každou sobotu Anna roznáší noviny. Do jedné schránky je obzvláště pomalu. Tak pomalu, aby mohla vychutnat vůni linoucí se z obrovského keře bílých růží. Miluje růže. Zasněně do nich hledí. Roger ji zatím sleduje z okna, zamíloval se na první pohled. Je okouzlen. Úplně prvními slovy, která od něho Anna slyšela, byla prostá otázka: „Chceš růže?“ A než se stačila probrat z tak milého překvapení, stojí před ní s nůžkami v ruce. Nechce promarnit takovou příležitost, nenechá anděla ulétnout! Je to zjevení? I Anna má pocit, že to přece nemůže být pravda. Tak úchvatné setkání krásného prince s princeznou v krásném snu o nejkrásnějších růžích na světě!

Příští sobotu už Roger čekal na Annu venku, a když přišla s novinami, pozval ji na sbírku motýlů. Nesměle a rozpačitě se pousmála. Je to sen na pokračování? Vážně má sbírku motýlů? Pochy-

VIDĚLI JSME VE STŘEDU

ukázka práce semináře B

ukázka práce semináře A

ukázka práce semináře D

NA KUS ŘEČI U...

... lektorů dětských diskusí

Tomáš Machek

Kde jsi doma?

Doma.

Kdybys byl rytířem, jaké osobní heslo by sis dal na štít?

Když nejde o život, jde o hovno.

V čem je tvoje síla?

V syru.

V čem je tvoje slabost?

Ve mně.

Co se ti na Trutnově líbí?

Trut.

Miloš Maxa

Kde jsi doma?

V Dolním Radíkově pod Ořechem.

Kdybys byl rytířem, jaké osobní heslo by sis dal na štít?

Mám rád guláš a pivo.

V čem je tvoje síla?

V rakvičkách.

V čem je tvoje slabost?

V tom je háček - v čárkách.

Co se ti na Trutnově líbí?

Zasněžená Sněžka.

bovala a zároveň si moc přála, aby tomu tak bylo. Nechala se tedy zlákat a skutečně tedy viděla opravdovou sbírku motýlů! Začali spolu chodit! Všechny holky Anně záviděly a ta se nechala unášet dalšími a dalšími kyticemi růží.

Jednou v neděli ráno přišla za Rogerem a trochu ji zarazilo, že vychází z matčiny ložnice. Úsečně pozdraví a je velmi nervózní. Proto zapomněl otevřené dveře, takže bylo vidět, jak matka rychle zastýlá. Řekl, že mu není dobře, a Anna byla ve své zamilovanosti natolik naivní, že mu výmluvu uvěřila odešla domů. Ale Roger se celý týden neozval, a tak opět přišla za ním. V domě však byla pouze jeho matka. Netuším, o čem spolu mluvily, jen slyším štrachání v příborníku a polévá mne smrtelný pot - Rogerova matka vytáhla kudlu. Anna s tváří bílou jako ty růže strnula, ale zůstala při vědomí. V hlavě jí řvaly sebezáchovně myšlenky - nesmíš tu takhle zůstat! Nesmíš tu zůstat stát na schodech! Nesmíš! Nesmíš. A nezůstala. Sílou vůle se jí podařilo uvést strnulé tělo z křeče do pohybu a utekla. Co bylo potom zase nevím, ale s novinami (a vlastně ani bez novin) tou ulicí už nikdy nechodila. Zapomněla na ni a po několika letech se šťastně vdala. (A jsme u nevkusného happyendu.)

Až na dramaturgickém semináři Dětské scény 2005 si po překonání srdeční slabosti uvědomila, že tento příběh nebyl dohraný a že dluží divákům i sobě rozloučení... To nyní předkládá v podobě určitého poselství, že „hra může být o životě, ale život nemusí být o hře“. Divadlo je samo o sobě umělou realitou. Když potom dramaturg zpracovává téma, které nezná, a snaží se „vyšroubovat“ psychologii postav, s nimiž má málo společného, vyzní to uměle ještě víc. Právě proto jsou asi divadla s příběhem, který je hercům opravdu vlastní, ta nejpůsobivější. Ale to není nic nového.

Dva dny jsem váhala, zda je vhodné (a to z různých důvodů), můj příběh zveřejňovat. Pak ale převážila touha rozdělit se o zkušenost - jednoduše - „abyste z toho něco měli“. S divadlem osobně nemám velké zkušenosti, ale chystám se ho v práci s dětmi využít a zbytečných chyb bych se ráda varovala. Rozhodně bych za každou cenu nevolila kdoví jak zajímavé téma, pokud bych si nebyla jistá, že tomu děti rozumí. Z tohoto hlediska svůj „dramatický“ zážitek, který se zpětně demonstroval prudkou nevolností, považoval za velký přínos, neboť mne dovedl k jistému prozření. Mé vzpomínky byly v podstatě živou ilustrací Luďkovy teorie.

Z dramaturgického semináře si tedy odnáším především tuto myšlenku (též podloženou vlastními inscenačními i jinými neúspěchy) - a sice „pokud chceme, aby divadlo ovlivnilo život, musí nejdřív život ovlivnit divadlo“.

Děkuji celému semináři, že mě k tomuto (i když nezáměrně) dovedl.

„Anna“

Poselství Malých princů

Malý princ

Tohle je princův svět,
nechte mu kytku kvést,
nikdo ho nezmění v prospěch svůj.

Každý má něco rád,
ať je to kamarád,
nebo jen úplně obyčejná věc.

Ref: Netrap se tím co sám nezměníš,
v prince se každý z nás promění,
aspoň na chvíli jen,
splní si svůj malý dětský sen.

NA KUS ŘEČI U...

... pomocnic redakce

Lenka Novotná

Pracovnicev ARTAMA Praha a dobrá duše redakce. S ochotou nám pomáhala a po celou dobu přehlídky pro nás vyvíjela na seminářích pro děti i dospělé. Její články najdete v deníku pod zkratkou Jaska.

Kde jsi doma?

Nikde.

Kdybys byla rytířem, jaké osobní heslo by sis dala na štít?

Život je jeden z nejtěžších.

V čem je tvoje síla?

Že jsem silná.

V čem je tvoje slabost?

Že jsem silná.

Co se ti na Trutnově líbí?

Dětská scéna.

Alena Crhová

Pracovnice Artama Praha. Když bylo třeba něco rychle přepsat (příběhy o Krakonošovi, příspěvky ze shránky...), vždycky byla po ruce., přestože měla velké množství své vlastní organizační práce.

Kde jsi doma?

V Ústí nad Orlicí

Kdybys byla rytířem, jaké osobní heslo by sis dala na štít?

Čest a přátelství.

V čem je tvoje síla?

Že mě mají lidé rádi i přes mé nedostatky.

V čem je tvoje slabost?

Že jsem vzteklá.

Co se ti na Trutnově líbí?

Každodenní pohled z Ústvitu na Krkonoše.

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS...

lektora dílny B

Rozhovor s lektorem **Frankem Katoola Kajengure**, pedagogem hudební výchovy, dramatické výchovy a divadla, choreograf, zakladatel a umělecký vedoucí školy s názvem *Tender Talents Magnet School, Kampala (Uganda)* (což v překladu znamená něco jako „magnet na čerstvé talenty“)

Proč je důležité vyprávět příběhy, staré folklórní příběhy?

Je to důležité, aby se udržela kontinuita. Protože jsou to příběhy, které v sobě nesou důležité hodnoty a ty hodnoty jsou v dnešní době zapomínány, takže je dobré se k nim vracet, připomínat si je, protože je v nich uloženo velké bohatství.

Jak nám ve vyprávění příběhů pomáhá tělo? Proč nám nestačí jen slova?

V Africe mluvíme tělem hodně, mluvíme hodně

expresivně, je to pro nás důležité. A folklór je uložen nejen v příbězích. Je také v písních, v hudbě a v tancích, v pohybu a v bubnování. A mluvíme-li o příbězích je důležité vědět, že většina africké slovesnosti není zapsána, nemá písemnou tradici. A tak funguje folklór jako určitá učebnice dějepisu. Proto je potřeba propojovat všechny tři složky: slovo, pohyb, hudbu.

Kdo navštěvuje vaši školu?

Je to otevřená škola, může tam přijít každý. Na počátku jsme přijímali všechny, protože jsme si nemohli vybírat. Tím, že se škola dostala do povědomí, přivádějí rodiče děti talentované, se zájmem o umění, divadlo a tanec. Když přijdou, poskytneme jim širokou nabídku, kde si každý vybere to, co ho zajímá, a v tom může rozvíjet svůj talent. Takže na

škole získají specializaci na hudbu, tanec atd. Kromě toho se normálně vzdělávají v běžných předmětech v rámci národního kurikula. Je to jediná škola v zemi, která nabízí něco navíc, rozvoj nad rámec základního vzdělání.

Co jste se jako lektor naučil od svých seminaristů?

Jsou dychtiví a odhodlaní přijímat, něco se učit. Chtějí využít čas. Dokonce i když jim není úplně dobře, tak přijdou a aspoň pozorují. Zjistil jsem také, že jsem nepřinesl nic úplně cizího, bizarního. Seminaristé aktivně přispívali vlastními příběhy, v kterých viděli paralely k tomu, s čím jsem přišel já. Velmi také oceňují věci, které jsou pro mě triviální, u kterých bych nečekal, že je nadchnou.

Nemáme trochu problém s tím, že o příbězích zbytečně moc mluvíme, místo abychom je spontánně vyprávěli?

Nemyslím si, že by se o příbězích nemělo mluvit, protože je třeba text pochopit a prodiskutovat, najít v textu hodnoty a shodnout se, jsou - li to ty, které stojí za to dávat do divadelního představení. A to je také to, co jsme v dílně dělali: text jsme přečetli, potom prodiskutovali a teď se z něj snažíme vtělit do divadelního tvaru. A další krok, který je těžký a ale důležitý, je přiblížit příběh z dávné doby k dnešku, najít to, čím nás může oslovit. Samozřejmě to trvá trochu déle, když nepracujeme na českém příběhu. Spolu s jiným jazykem musíme přijmout i jinou poetiku, mentalitu, kulturu.

Může divadlo zastoupit rodinu a komunitu v tradiční funkci předávání příběhů?

Divadlo se může stát takovým vlakem, který přiváží tradice k lidem, kteří už si v rodinách příběhy nevypráví. Já sám si už nepamatuji, že by mi babička vyprávěla tolik příběhů, jako mému tatínkovi jeho babička. Naštěstí se nyní naše příběhy zapisují a převádějí do divadla. A možná budou někdy i zfilmovány, vyjdou o nich knížky... je to přirozený vývoj.

Děkuji za rozhovor.

LuH

Děkujeme Petře Kunčíkové za překlad.

STARALI SE O NÁS...

Zina Rýgrová

Jakub Hulák

Zdislava Komárková

Ředitelka Domu kultury Trutnov. Má famózní organizační schopnosti. Práce je pro ni vším, věnuje jí veškerý volný čas. Tedy kromě toho, který tráví mezi divadelníky v Úpici, kde hraje i režiruje. Takřka nikdo netušil, že umí přist na kolovratu, prozradila ji až role babičky v *Lucerně*. Možná skrývá i další dosud netušené dovednosti.

Odborný pracovník NIPOS-ARTAMA Praha. Žák Hany Budínské. Výtečný klavírista a dobrý kytarista - a marně to tají. Majitel akvária plného rybiček a vznikajícího mraveniště. Jako jediný z přítomných mužů má na Dětské scéně svůj tajný fanklub. Jeho fanynky se prozrazují hlasitým ach, kdykoliv Jakub předstoupí před diváky.

Pracovnice Domu kultury Trutnov. Vlastní knihovně o několika tisících kusech knih říká důvěrně králikárna. Všechny peníze utratí za knihy, které na rozdíl od jiných lidí jen neshromažďuje, ale čte. Její předností je, že velmi dobře rozumí ekonomice a zároveň má vztah k umění a kultuře. Je ze dvora Králové a každé ráno ji budí zvuky z blízkého safari.

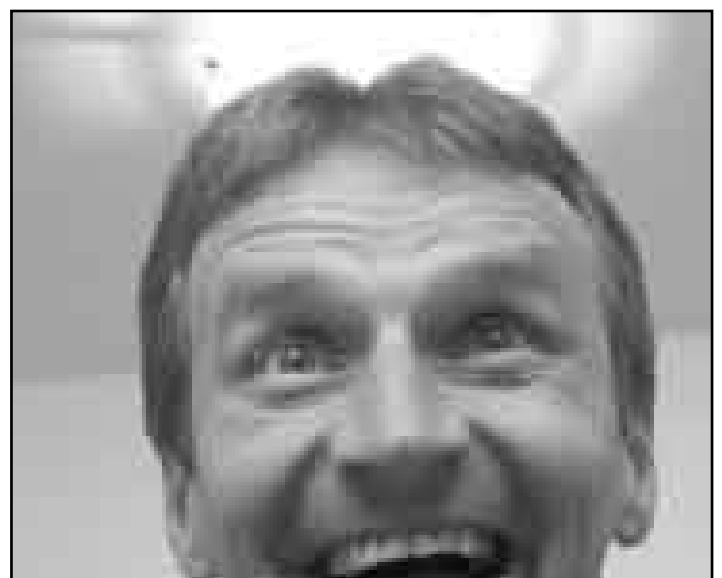
LETOS PRO VÁS PSALI, FOTOGRAFOVALI A LÁMALI ...

Iva Dvořáková a Eva Brhelová

Lukáš Horáček

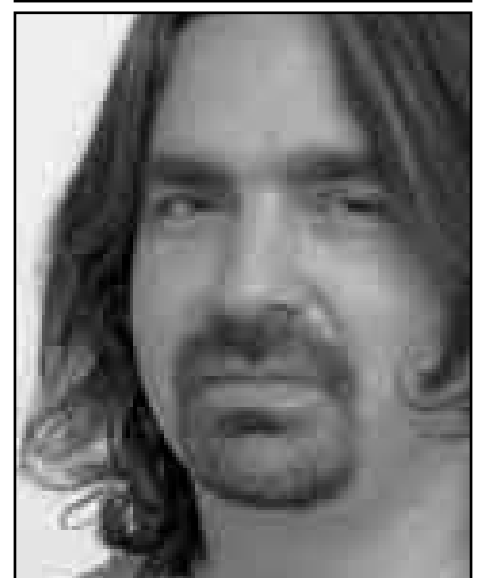
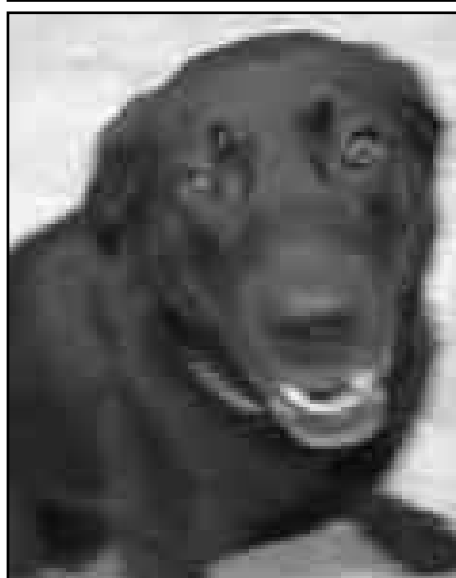
Michal Drtina

Vojtěch Dvořák

Matěj Kocych

Pavel Kocych

Skolilo nás ve středu...

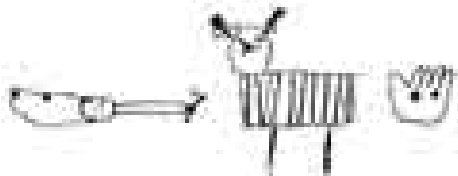
■ „Porotě kape na maják - doslova a do písmene!“ oznámila Zina Rýgrová po odpolední průtrži mračen. ■ Jaska na sebe prozradila, co je její nejmilejší hra: když venku prší a všichni pospíchají a utíkají před deštěm, ona se tváří, že neprší a jen tak se prochází; dnes jsme se o tom přesvědčili na vlastní oči. ■ Výraz „blablublaba“ se zařadil mezi nejčastější argumenty veřejných diskusí. ■ Na přehlídce dětského divadla se v představení *Válka s mloky* objevilo zanedbatelné dítě. ■ „A když název souboru začíná třemi tečkami, je ta první tečka velká?“ ■ V ping-pongárně je na stěnách napsáno MILUJU RICHTRA! P.S. Tak se přízeňte! ■

identita Trutnovských čarodějnic odhalena!

Rozluštění kreslené hádanky

MYŠKA TEREZKA, VEVERKA, ŽÁBA

DNEŠNÍ PROGRAM

ČTVRTEK - 16.6.2005

8.30 - 12.00

semináře pro dospělé

Krakonoš promění několik lapků v kobylykáře a slamotrusy

Když byli jednou nějací poberové z předních rodů na horách a šli za lupem, tu se prý objevil Krakonoš v pěkném kočáře a jel schválně těm lapkům naproti. Ti když to viděli, začali se radovat, dlouho nemeškali, Krakonoše jako domnělého vlastníka kočáru vyhodili a sami se do něho posadili; nato odjeli, avšak jejich radost či nádhera netrvala dlouho, neboť za chvíli seděli na víchu slámy a začali se pěkně rozhlížet. Tu leží v blátě, kdo byl kdysi jezdcem: Tu sedí na slaměném víchu, kdo byl kočím. Správně se tak stalo těmhle lapkům! Jakž se i po právu dostalo spravedlivé odměny tomu, kdo byl od sedláků v právě uplynulé třicetileté válce u Saalfeldu zabít a nahý hosen do vody i s talířem, který tomu polapnému lotrovi či lapajícimu vojákovi prý přibíli na lebku s tímto nápisem či rýmem vrytým do dřeva:

*Jen at' si jde pořád dále,
teď prý chce jít do Halle.*

Totíž Sála teče u Saalfeldu do Halle v Sasku a tam toho poběhlického povaleče hodili s tímto pasem do vody.

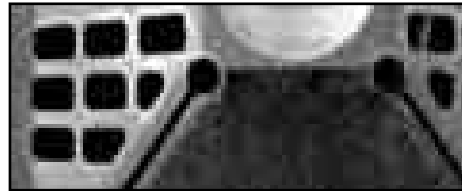
Krakonoš hraje úspěšného vozku

Krakonoš přijede s vozem a šesti koňmi jako venkovský vozka do Hiršperku, ubytuje se v nejlepším hostinci, v němž bydlí jakýsi bohatý pán, který čeká, až bude mít příležitost jet do Prahy. Když sedí s Krakonošem u stolu, zeptá se ho teď uvedený pán, kam hodlá jet. Načež Krakonoš odpoví: Do Prahy. Což bylo pánovi velmi milé, vyjednal s ním povozné, brzy ráno pak si sedl na vůz a odjel. Jak se schylovalo k večeru, minil ten dobrý pán, že bude brzy v Praze, ale byl podveden a nacházel se u Říma v Itálii. Tak byl přinucen, pokud mu stačily peníze, zase táhnout poštou do Německa, zbývající cestu do Prahy však jít žebraje.

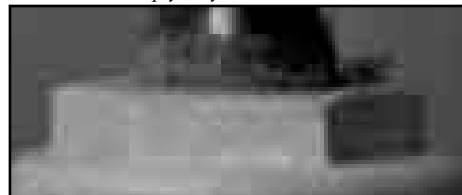
Rozluštění fotografických hádanek

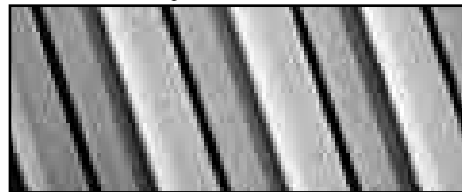
detail nápisu z pomníku Prusko-rakouské války z roku 1866, který stojí před lesnickou školou.

detail odvětrání plynových kamen Gamat

detail kohoutu u topení v Lesnické škole

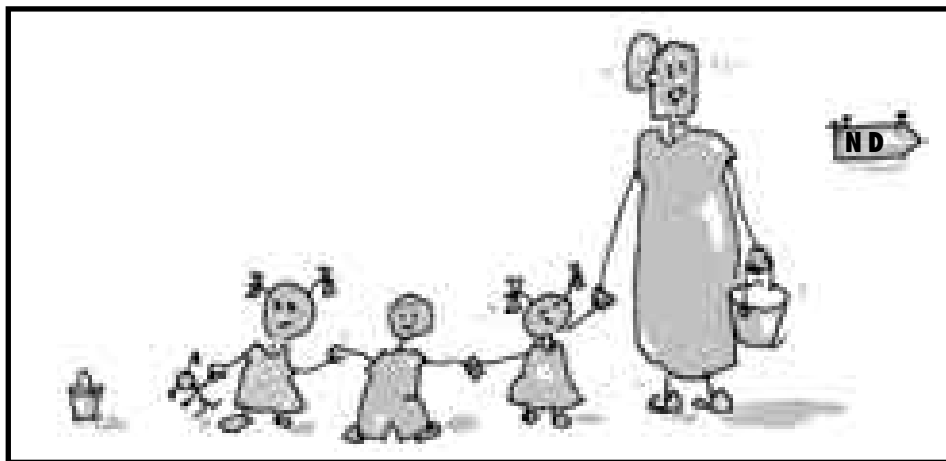
u topení zůstáváme, tentokrát jde o detail vlastního topného tělesa v Lesnické škole

detail stínítka na svítidlo v sále Národního domu

BLAŽKOVÁ 2005 - DÍL 7

BLAŽKOVIC DĚTI

Deník Dětské scény - Trutnov 2005. Číslo 6.

Redakce: Eva Brhelová, Iva Dvořáková, Lukáš Horáček, Pavel Kocych. Foto: Michal Drtina. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 16.6.2005 v 1:35. Vychází - 16.6.2005 ve 9.45. Náklad - 250 ks.